

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Збори «Надтаємного товариства відьом» відбувалися кожного третього четверга кожного третього місяця. Та це було єдине, що в Товаристві не мінялося. Збори ніколи не проводилися двічі в одному й тому ж місці. Наприклад, останні відбулися у вітальні Белінди Нкала (там подавали гарячі перепічки). Передостанні — в саду Аґати Джонс, що під щедрими сонячними променями сяяв величною красою. А місцем *оцих* зборів (стояв холодний дощовий жовтневий вечір) було призначено крихітну покинуту пристань на Гебридських островах.

Пристань. На Гебридських островах. У жовтні.

Звісно ж, «Надтаємне товариство відьом» насправді так не називалося. Воно взагалі не мало ніякої назви. Саме тому Міка Мун і вирішила її вигадати. Спершу їй на думку спало декілька інших варіантів: «Ліга незвичайних відьом» і «Надтаємне товариство справжнісіньких відьмистих відьом». Власне, другий із цих варіантів і тоді, і потім подобався Міці найбільше.

Проте чудернацькі назви лише розсердили Прімроуз — старезну відьму, яка заслужено обіймала посаду голови Товариства вже, мабуть, років зі сто. (Може, Міка тут перебільшувала, проте вік Прімроуз неможливо було визначити на вигляд, а сама вона ніколи не казала, скільки їй років.)

Закутана в пальто так щільно, як тільки можна, Міка нетерпляче похитувалася, стоячи на пальцях, поки до

пристані сходилися двадцять інших відьом. «Ось, — подумала вона, — іще одне, що в них майже ніколи не змінюється: їхня кількість». Міка була однією з останніх відьом, які доєдналися до того-що-аж-ніяк-не-є-товариством. Але ж її запросили сюди майже десять років тому, тобто за такий довгий час до них не долучилася жодна нова відьма. Ні, це не означало, що у всій Британії залишилася тільки двадцять одна доросла відьма. Звісно ж, відьми — незвичайні люди, але Міка знала, що десь є й інші. Прімроуз, яка взяла на себе обов'язок шукати й запрошувати відьом до їхнього не-товариства, якось говорила, що не всі на це погоджуються.

Міці було складно уявити, як хтось відмовляє в чомусь Прімроуз (не дуже доброзичливі люди могли б сказати, що запрошення цієї старої відьми більше схожі на погрози та грубість у ввічливій формі). Хай там як, а Міку зігрівала думка про те, що ця невеличка, мокра від дощу зграйка — ще не все, що від них, відьом, залишилося.

Їхня кількість насправді не мала великого значення. Спілкуватися одна з одною вони мали змогу тільки на зборах. Прімроуз Беатріс Еверлі не могла й мріяти про те, щоб розпоряджатися чийось життям (за її власними словами), проте стара відьма була глибоко переконана, що завдяки Правилам усі вони були, є й будуть у безпеці, тож Правил неодмінно треба дотримуватися. «Зосередження великої кількості магії в одному місці, — казала Прімроуз, — привертає небажану увагу». Тож заради своєї безпеки відьми мають жити якнайдалі одна від одної та не спілкуватися — тобто не лише не ходити одна до одної в гості, а й не переписуватися за допомогою електронної пошти тощо, бо це буде ниточка, що приведе когось небажаного від однієї відьми до іншої.

(Авжеж, Пріроуз була винятком із Правил. Це, як вважала Міка, один із багатьох привілеїв, доступних лише найстарішим і наймогутнішим відьмам, які до того ж більше за всіх полюбляють командувати.)

Отож усе їхнє спілкування було зіжмакане в оці коротенькі збори, що відбувалися кожні три місяці. Не дивно, що особливого почуття єдності між ними виникнути не могло.

Дощ усе накрапав із холодних брудно-сірих хмар. Пріроуз, прокашлявшись, гримнула:

— Як почуваетесь, дороженькі мої?

— Мокрими як хлющ, — не змогла стриматися Міка.

— Я почула твоє зауваження, ляльцю, дякую, — без жодної емоції відповіла стара відьма.

— Ми ж маскуємося під книжковий клуб, Пріроуз, — роздратовано відповіла Міка. — Нам не потрібно ховатися хтозна-де! Чому ви не вибрали якесь зручніше місце для зборів — із теплими батареями й гарячою кавою?

— Особисто я вважаю, що наша безпека важливіша за комфортні умови, — відповіла Пріроуз, а тоді нанесла удар по її вразливому місцю: — Враховуючи те, як незвично ти, любонько, проводиш час, я нітрохи не здивована, що твоя думка з цього приводу відрізняється від моєї.

Міка лише зітхнула. Стара відьма влучила точно в ціль.

Присутні тут відьми були переважно літніми дамами, тож Міка у свої тридцять один була однією з наймолодших. Списку з іменами й цифрами вона не мала, проте була впевнена, що молодші за сорок тут, крім неї, лише двоє: Гільда Кім і Софі Кларк. Тож Міка, мабуть, повинна була дещо більше побоюватися Пріроуз. Але насправді вона знала стару відьму набагато краще, ніж більшість присутніх. І стосунки їхні були напруженими, скільки Міка себе пам'ятала.

Проблема, власне, полягала в тому, що відьма — це завжди сирота. Згідно з поясненнями Прімроуз, це побічний ефект якогось закляття, накладеного багато-багато років тому. Міка була певна, що стара відьма це вигадала, та водночас не могла знайти кращого пояснення. Хай там як, а якщо дівчинка народжується відьмою, то її батьки дуже скоро помирають. І неважливо, в якій точці земної кулі з'являється на світ відьма. Смерть батьків може мати будь-яку причину — від невиліковної хвороби до нещасного випадку. Але вони обов'язково помирають. А маленьких відьом виховують дідусі, бабусі чи інші родичі. Коли ж дівчинка підростає, вона так чи інакше дізнається, що в ній живе магія. Однак такі відьми, якщо тільки не надто захоплюються чаруванням, живуть цілком нормально.

Деякі відьми були доньками відьом. А деякі — ще й *онучками* відьом, як-от Міка. Звісно ж, таких було дуже мало: зазвичай відьма, знаючи про невблаганну смерть, яку принесе їй материнство, вибирає бездітність. Та іноді відьми все ж народжували дітей.

Отож коли Міка Мун — сирота, дочка сироти й онука сироти — опинилася на початку дев'яностих років двадцятого століття під наглядом замордованої роботою соціальної працівниці в Індії, Прімроуз відшукала крихітну відьму, привезла до Англії та поселила в ідеальному затишному будинку з ідеальними, дуже спокійними нянями.

Міка, звісно ж, нічого з цього пам'ятати не могла. Проте пам'ятала, як росла, оточена турботливими нянями, а ще — вчителями обох статей, які мали різноманітні національності й характери. Кожен із цих людей залишався в будинку доти, доки не помічав бодай найменшого

прояву магічної сутності Міки, — тобто ненадовго. Тож дівчинка мала вдосталь їжі, тепле ліжко й безліч усіляких книжок. А от любові, людського тепла їй діставалося небагато.

А ще вона пам'ятала, як Прімроуз навідувалася до неї час від часу — зазвичай для того, щоб найняти нову няню або вчителя. Чи нагадати маленькій відьмі про Правила. Таким чином, ставлення до Прімроуз у Міки склалося неоднозначне: з одного боку — вдячність за те, що стара відьма дбала про неї, а з іншого — неприязнь до такої категоричної, владної особи. Коли ж дівчина досягла повноліття, з будинку зникли всі няні й учителі. Прімроуз запропонувала Міці залишитись, але та відмовилась і поїхала геть. І протягом наступних тринадцяти років бачила стару відьму переважно на зборах — тобто кожного третього четверга кожного третього місяця.

На думку Міки, жоден її вчинок іще не заслужив схвалення Прімроуз. Але, з іншого боку, вона не робила нічого такого, що викликало б у старої відьми відверте *несхвалення*. Принаймні так було до того, як Міка рік тому почала завантажувати в соцмережі свої відео.

Відео про *магію*.

Ось у яке її слабке місце влучила сьогодні Прімроуз. Тим часом стара відьма продовжила збори.

— У когось є проблеми?

— Мені зараз дуже непросто, — заговорила Гільда Кім, — бо я маю наречену, та не кажу їй нічого про свою магічну сутність. Я відчуваю, що приховую від неї багато, й це дуже боляче.

— Жити можна й *неодруженою*, — мовила Прімроуз, яка вважала обов'язком усіх і кожного жертвувати власними потребами заради вищого добра. Гільда вже відкрила